

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

14 iulie 2022 *

„Trimitere preliminară – Competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești – Răspundere părintească – Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 – Articolul 8 alineatul (1) și articolul 61 litera (a) – Competență de fond – Principiul perpetuării forului – Transfer, în cursul procesului, al reședinței obișnuite a unui copil dintr-un stat membru al Uniunii Europene într-un stat terț parte la Convenția de la Haga din 1996”

În cauza C-572/21,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Högsta domstolen (Curtea Supremă, Suedia), prin decizia din 14 septembrie 2021, primită de Curte la 16 septembrie 2021, în procedura

CC

împotriva

VO,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul C. Lycourgos, președinte de cameră, domnii S. Rodin și J.-C. Bonichot și doamnele L. S. Rossi (raportoare) și O. Spineanu-Matei, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru guvernul german, de J. Möller, U. Bartl și M. Hellmann, în calitate de agenți;
- pentru guvernul francez, de A. Daniel și A.-L. Desjonquères, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de P. Carlin și W. Wils, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: suedeza.

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 8 alineatul (1) și a articolului 61 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000 (JO 2003, L 338, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 183).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între CC, pe de o parte, și VO, pe de altă parte, în legătură cu cererea formulată de acesta din urmă prin care solicită încredințarea lui M, fiul lor, în Suedia.

Cadrul juridic

Dreptul internațional

- 3 Convenția asupra competenței, legii aplicabile, recunoașterii, executării și cooperării privind răspunderea părintească și măsurile de protecție a copiilor, încheiată la Haga la 19 octombrie 1996 (denumită în continuare „Convenția de la Haga din 1996”), a fost ratificată sau a făcut obiectul unei aderări din partea tuturor statelor membre ale Uniunii. Federația Rusă a aderat de asemenea la această convenție în anul 2012 și este în vigoare în această țară de la 1 iunie 2013.
- 4 Al patrulea considerent al Convenției de la Haga din 1996 are următorul cuprins:
„Confirmând faptul că interesul superior al copilului trebuie să fie luat în considerare cu prioritate.”
- 5 Cuprins în capitolul II din această convenție și intitulat „Competența”, articolul 5 din aceasta prevede:
„(1) Autoritățile judiciare sau administrative ale statelor contractante de la reședința obișnuită a copilului au competența de a lua măsuri de protecție a persoanei copilului sau a bunurilor acestuia.

(2) Sub rezerva articolului 7 din convenție, în caz de schimbare a reședinței obișnuite a copilului în alt stat contractant, sunt competente autoritățile din statul noii reședințe obișnuite.”
- 6 Articolul 52 alineatele (2)-(4) din Convenția de la Haga din 1996 prevede:
„(2) Această convenție nu afectează posibilitatea ca unul sau mai multe state contractante să încheie între ele acorduri care să cuprindă, în ceea ce privește pe copiii cu reședința obișnuită

într-unul din statele părți ale unui astfel de acord, dispoziții referitoare la materiile reglementate de prezenta convenție.

(3) Acordurile încheiate de către unul sau mai multe state contractante în domeniile reglementate de prezenta convenție nu afectează, în raporturile acestor state cu [celel]alte state contractante, aplicarea dispozițiilor prezentei convenții.

(4) Prevederile alineatelor precedente se aplică, de asemenea, și legilor uniforme întemeiate pe legături regionale ori de altă natură între statele interesate.”

Dreptul Uniunii

7 Considerentele (12) și (33) ale Regulamentului nr. 2201/2003 au următorul cuprins:

„(12) Temeiurile de competență stabilite prin prezentul regulament în materia răspunderii părintești sunt concepute în funcție de interesul superior al copilului și, în special, de criteriul proximității. Prin urmare, ar trebui să fie competente în primul rând instanțele statului membru în care copilul își are reședința obișnuită, cu excepția unor cazuri de schimbare a reședinței copilului sau ca urmare a unui acord încheiat între titularii răspunderii părintești.

[...]

(33) Prezentul regulament recunoaște drepturile fundamentale și respectă principiile consacrate de Carta drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene. În special, prezentul regulament se asigură că sunt respectate drepturile fundamentale ale copilului în conformitate cu articolul 24 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.”

8 Articolul 1 alineatele (1) și (2) din acest regulament prevede:

„(1) Prezentul regulament se aplică, oricare ar fi natura instanței, materiilor civile privind:

(a) divorțul, separarea de drept și anularea căsătoriei;

(b) atribuirea, exercitarea, delegarea, retragerea totală sau parțială a răspunderii părintești.

(2) Materiile prevăzute la alineatul (1) litera (b) cuprind în special:

(a) încredințarea și dreptul de vizită;

[...]”

9 Articolul 8 din regulamentul menționat, intitulat „Competență de fond”, prevede:

„(1) Instanțele judecătorești dintr-un stat membru sunt competente în materia răspunderii părintești privind un copil care are reședința obișnuită în acest stat membru la momentul la care instanța este sesizată.

(2) Alineatul (1) se aplică sub rezerva dispozițiilor articolelor 9, 10 și 12.”

- 10 Articolul 60 din Regulamentul nr. 2201/2003, intitulat „Raporturile cu anumite convenții multilaterale”, prevede că, în relațiile dintre statele membre, acesta prevalează asupra unui anumit număr de convenții internaționale, enumerate în mod exhaustiv la această dispoziție, în măsura în care aceste convenții privesc materiile reglementate de acest regulament.
- 11 Articolul 61 din regulamentul menționat, intitulat „Relațiile cu [Convenția de la Haga din 1996]”, prevede:
- „În relațiile cu [Convenția de la Haga din 1996], prezentul regulament se aplică:
- (a) atunci când respectivul copil își are reședința obișnuită pe teritoriul unui stat membru;
- (b) în ceea ce privește recunoașterea și executarea unei hotărâri pronunțate de instanța judecătorească competentă dintr-un stat membru pe teritoriul unui alt stat membru, chiar dacă respectivul copil își are reședința obișnuită pe teritoriul unui stat nemembru care este parte contractantă la convenția menționată anterior.”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

- 12 CC i-a dat naștere lui M în cursul anului 2011, în Suedia. Ea a obținut încredințarea exclusivă a copilului său de la nașterea acestuia. Până în luna octombrie 2019, M a locuit numai în Suedia.
- 13 Începând cu luna octombrie 2019, M a început să frecventeze un internat pe teritoriul Federației Ruse.
- 14 În luna decembrie 2019, VO, tatăl lui M, a introdus la Tingsrätt (tribunal de primă instanță, Suedia) competent o cerere prin care solicita ca încredințarea exclusivă a lui M să i se acorde lui cu titlu principal, precum și ca reședința obișnuită a lui M să fie stabilită la domiciliul său, în Suedia. CC a invocat necompetența teritorială a acestei instanțe ca urmare a faptului că, din luna octombrie 2019, M are reședința obișnuită în Rusia.
- 15 Instanța menționată a respins excepția de necompetență ridicată de CC pentru motivul că, la momentul introducerii acțiunii, M nu își transferase reședința obișnuită în Rusia. Ea a acordat, cu titlu provizoriu, încredințarea exclusivă a lui M în favoarea lui VO.
- 16 Hovrätten över Skåne och Blekinge (Curtea de Apel cu sediul în Malmö, Suedia) a confirmat decizia Tingsrätt (tribunal de primă instanță), potrivit căreia instanțele judecătorești suedeze sunt competente în temeiul articolului 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2201/2003. Ea a anulat însă hotărârea instanței menționate de a acorda, cu titlu provizoriu, încredințarea exclusivă a lui M în favoarea lui VO.
- 17 CC a sesizat instanța de trimitere, Högsta domstolen (Curtea Supremă, Suedia), cu o cerere prin care solicită ca această instanță să îi admită în principiu recursul declarat împotriva deciziei Hovrätten över Skåne och Blekinge (Curtea de Apel cu sediul în Malmö) și să sesizeze Curtea cu o cerere de decizie preliminară privind interpretarea articolului 61 din Regulamentul nr. 2201/2003. În fața instanței de trimitere, CC precizează, pe de altă parte, că a introdus o cerere referitoare la încredințarea lui M în fața unei instanțe ruse, care, printr-o hotărâre din 20 noiembrie 2020, și-a recunoscut competența pentru orice chestiune referitoare la răspunderea părintească în privința lui M.

- 18 Potrivit instanței de trimitere, problemele care se ridică sunt de a se stabili, pe de o parte, dacă principiul perpetuării forului (*perpetuatio fori*), astfel cum rezultă din articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2201/2003, se aplică în cazul schimbării reședinței obișnuite a copilului într-un stat terț care este parte la Convenția de la Haga din 1996 și, pe de altă parte, având în vedere regula de prevalență prevăzută la articolul 61 litera (a) din Regulamentul nr. 2201/2003, care este momentul care trebuie luat în considerare pentru aprecierea locului reședinței obișnuite a copilului și dacă domeniul de aplicare al acestui articol este limitat la relațiile dintre statele membre ori dacă el are un domeniu de aplicare mai larg. Instanța de trimitere adaugă că, deși anumite instanțe din alte state membre au considerat că, în situații similare, articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2201/2003 nu se aplică, doctrina de specialitate este încă divizată cu privire la această problemă.
- 19 În aceste condiții, Högsta domstolen (Curtea Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„O instanță judecătorească dintr-un stat membru își păstrează competența în temeiul articolului 8 alineatul (1) din [Regulamentul nr. 2201/2003] atunci când copilul vizat de procedură își transferă, în cursul procesului, reședința obișnuită dintr-un stat membru într-un stat terț care este parte la Convenția de la Haga din 1996 (a se vedea articolul 61 din regulamentul menționat)?”

Procedura în fața Curții

- 20 Instanța de trimitere a solicitat ca prezenta cauză să fie judecată potrivit procedurii accelerate prevăzute la articolul 105 din Regulamentul de procedură al Curții. În susținerea cererii sale, această instanță precizează că litigiul principal privește o problemă de competență, care ar fi primordial să fie soluționată în termen scurt.
- 21 Articolul 105 alineatul (1) din Regulamentul de procedură prevede că, la cererea instanței de trimitere sau, cu titlu excepțional, din oficiu, președintele Curții poate, după ascultarea judecătorului raportor și a avocatului general, în cazul în care natura cauzei impune examinarea acesteia în termen scurt, să decidă judecarea trimiterii preliminare potrivit procedurii accelerate.
- 22 La 7 octombrie 2021, președintele Curții a decis, la propunerea judecătoarei raportoare, după ascultarea avocatului general, că nu era necesar să admită această cerere, având în vedere în special împrejurarea că instanța de trimitere nu a furnizat niciun element specific, referitor la împrejurările speței, care să poată stabili că natura cauzei impune examinarea acesteia în termen scurt. Astfel, după cum reiese din jurisprudența Curții, împrejurarea că instanța de trimitere este ținută să depună toate eforturile pentru a asigura soluționarea rapidă a cauzei principale nu poate fi suficientă în sine pentru a justifica recurgerea la procedura accelerată în temeiul articolului 105 alineatul (1) din Regulamentul de procedură (Hotărârea din 6 octombrie 2021, TOTO și Vianini Lavori, C-581/20, EU:C:2021:808, punctul 29, precum și jurisprudența citată).
- 23 Președintele Curții a decis însă că prezenta cauză trebuie examinată cu prioritate, în aplicarea articolului 53 alineatul (3) din Regulamentul de procedură.

Cu privire la întrebarea preliminară

Observații introductive

- 24 Cu titlu introductiv, trebuie să se arate, pe de o parte, că întrebarea adresată se întemeiază pe constatarea că M, a cărui încredințare face în principal obiectul procedurii în fața instanțelor suedeze, și-a transferat efectiv, în cursul procesului, reședința obișnuită pe teritoriul unui stat terț, și anume Federația Rusă, care este parte la Convenția de la Haga din 1996. Având în vedere că, în conformitate cu jurisprudența Curții, reședința obișnuită a copilului, care corespunde locului în care se situează, în fapt, centrul vieții sale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 iunie 2018, HR, C-512/17, EU:C:2018:513, punctul 42), trebuie să fie stabilită pe baza unei analize globale a împrejurărilor de fapt proprii fiecărei spețe în parte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 iunie 2018, HR, C-512/17, EU:C:2018:513, punctele 42 și 54), nu este de competența Curții, ci de cea a instanțelor naționale să se asigure cu privire la realitatea deplasării reședinței obișnuite menționate în afara teritoriului statului membru în cauză. În această privință, trebuie amintit că, în afară de prezența fizică a copilului pe teritoriul unui stat membru, trebuie să fie reținuți și alți factori de natură să demonstreze că această prezență nu are nicidecum un caracter temporar sau ocazional și că ea exprimă o anumită integrare a copilului într-un mediu social și familial (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 iunie 2018, HR, C-512/17, EU:C:2018:513, punctul 41 și jurisprudența citată).
- 25 Pe de altă parte, din dosarul de care dispune Curtea nu reiese că M, care, de la nașterea sa, s-a aflat în încredințarea exclusivă a lui CC, ar fi fost deplasat în mod ilicit pe teritoriul Federației Ruse.

Cu privire la fond

- 26 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2201/2003 coroborat cu articolul 61 litera (a) din acest regulament trebuie interpretat în sensul că o instanță dintr-un stat membru, sesizată cu un litigiu în materia răspunderii părintești, păstrează competența de a se pronunța cu privire la acest litigiu în temeiul acestui articol 8 alineatul (1) atunci când reședința obișnuită a copilului în cauză a fost transferată în mod legal, în cursul procesului, pe teritoriul unui stat terț care este parte la Convenția de la Haga din 1996.
- 27 În temeiul articolului 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2201/2003, competența în materia răspunderii părintești este atribuită instanțelor din statul membru în care copilul are reședința obișnuită la momentul la care instanța este sesizată. Astfel, ca urmare a proximității lor geografice, aceste instanțe sunt în general cel mai bine plasate să aprecieze măsurile care trebuie adoptate în interesul copilului (Hotărârea din 23 decembrie 2009, Detiček, C-403/09 PPU, EU:C:2009:810, punctul 36).
- 28 Referindu-se la momentul la care instanța din statul membru este sesizată, articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2201/2003 constituie o expresie a principiului perpetuării forului, potrivit căruia această instanță nu își pierde competența chiar dacă pe parcursul procesului ar interveni o schimbare a locului reședinței obișnuite a copilului în cauză.
- 29 Pe de altă parte, așa cum a statuat Curtea în Hotărârea din 17 octombrie 2018, UD (C-393/18 PPU, EU:C:2018:835, punctele 33-41), nu rezultă nici din termenii, nici din economia articolului 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2201/2003 că domeniul de aplicare al acestei dispoziții ar

trebui considerat ca aplicându-se numai litigiilor care implică raporturi între instanțe din state membre. Dimpotrivă, regula de competență de fond prevăzută la articolul 8 alineatul (1) din acest regulament se poate aplica și unor litigii care implică raporturi între instanțele dintr-un stat membru și cele dintr-un stat terț.

- 30 În consecință, în măsura în care, la momentul la care instanța din statul membru este sesizată, copilul în cauză are reședința obișnuită pe teritoriul statului membru respectiv, această instanță este, în principiu, competentă în materia răspunderii părintești, inclusiv atunci când litigiul implică raporturi cu un stat terț.
- 31 Cu toate acestea, trebuie să se verifice, astfel cum solicită instanța de trimitere, dacă regula stabilită la articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2201/2003 își găsește aplicare atunci când statul terț, pe teritoriul căruia transferul legal al reședinței obișnuite a copilului se realizează în cursul procesului având în vedere criteriile indicate la punctul 24 din prezenta hotărâre, este parte la Convenția de la Haga din 1996.
- 32 În această privință, este necesar să se arate că articolul 61 litera (a) din Regulamentul nr. 2201/2003 prevede că, în relațiile cu Convenția de la Haga din 1996, Regulamentul nr. 2201/2003 se aplică „atunci când respectivul copil își are reședința obișnuită pe teritoriul unui stat membru”.
- 33 Din modul de redactare a acestei dispoziții rezultă că ea reglementează raporturile dintre statele membre – care au ratificat, toate, Convenția de la Haga din 1996 sau au aderat la aceasta – și statele terțe care sunt de asemenea părți la această convenție, în sensul că norma de competență de fond prevăzută la articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2201/2003 încetează să se aplice atunci când reședința obișnuită a unui copil a fost transferată pe parcursul procesului de pe teritoriul unui stat membru pe cel al unui stat terț care este parte la convenția menționată.
- 34 Contextul articolului 61 litera (a) din Regulamentul nr. 2201/2003 confirmă această interpretare. Pe de o parte, trebuie arătat că această dispoziție nu indică, spre deosebire de articolul 60 din acest regulament, că domeniul său de aplicare este limitat la relațiile dintre statele membre.
- 35 Pe de altă parte, trebuie să se observe că, deși articolul 8 alineatul (1) din regulamentul menționat precizează în esență că competența în materia răspunderii părintești revine instanței din statul membru în care copilul în cauză are reședința obișnuită „la momentul la care instanța este sesizată”, articolul 61 litera (a) din același regulament nu conține aceeași precizare.
- 36 Rezultă că, spre deosebire de ceea ce a prevăzut legiuitorul Uniunii în legătură cu prima dispoziție și așa cum au subliniat guvernele german și francez în observațiile lor scrise, modul de formulare a articolului 61 litera (a) permite să se considere că reședința obișnuită, în sensul acestei din urmă dispoziții, a copilului este aceea pe care o are acesta la momentul la care instanța competentă se pronunță, astfel încât, în cazul în care această reședință nu mai este, la acel moment, stabilită pe teritoriul unui stat membru, ci pe cel al unui stat terț care este parte la Convenția de la Haga din 1996, aplicarea articolului 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2201/2003 trebuie să fie înlăturată în favoarea aplicării dispozițiilor acestei convenții.
- 37 Această interpretare este confirmată de termenii articolului 61 litera (b) din Regulamentul nr. 2201/2003, care prevede că acest regulament se aplică „în ceea ce privește recunoașterea și executarea unei hotărâri pronunțate de instanța judecătorească competentă dintr-un stat

- membru pe teritoriul unui alt stat membru, chiar dacă respectivul copil își are reședința obișnuită pe teritoriul unui stat [terț] care este parte contractantă la [Convenția de la Haga din 1996]”.
- 38 Prin urmare, din coroborarea literelor (a) și (b) ale articolului 61 din regulamentul menționat rezultă că articolul 8 alineatul (1) din acesta încetează să se aplice dacă reședința obișnuită a copilului a fost transferată pe teritoriul unui stat terț parte la Convenția de la Haga din 1996 înainte ca instanța competentă dintr-un stat membru, sesizată cu litigiul în materia răspunderii părintești, să se fi pronunțat. În schimb, în ipoteza în care schimbarea reședinței obișnuite a copilului intervine după ce această instanță s-a pronunțat, această schimbare nu se opune ca, în temeiul articolului 61 litera (b) din acest regulament, dispozițiile regulamentului menționat să se aplice recunoașterii și executării unei asemenea hotărâri pe teritoriul unui alt stat membru.
- 39 Limitarea pe care articolul 61 litera (a) din Regulamentul nr. 2201/2003 o aduce aplicării articolului 8 alineatul (1) din acest regulament, începând cu momentul la care copilul nu mai are reședința obișnuită pe teritoriul unui stat membru, ci pe cel al unui stat terț parte la Convenția de la Haga din 1996, este în egală măsură conformă cu intenția legiuitorului Uniunii de a nu aduce atingere prevederilor acestei convenții.
- 40 În această privință, trebuie subliniat că, în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Convenția de la Haga din 1996, în caz de schimbare a reședinței obișnuite a copilului în alt stat contractant, sunt competente autoritățile din statul noii reședințe obișnuite.
- 41 În plus, articolul 52 alineatul (3) din Convenția de la Haga din 1996 se opune în mod expres ca, în domeniile reglementate de convenția menționată, o altă convenție încheiată între mai multe state contractante să afecteze, în raporturile acestor state cu celelalte state contractante, aplicarea dispozițiilor Convenției de la Haga din 1996. Or, după cum confirmă punctele 170-173 din Raportul explicativ privind această convenție, întocmit de domnul P. Lagarde, articolul 52 alineatul (3) din aceasta rezultă tocmai dintr-un compromis între poziția statelor membre ale Uniunii – toate fiind și părți la convenția menționată și dorind să poată încheia acorduri separate în materie, precum Convenția denumită „Bruxelles II”, căreia i-a succedat Regulamentul nr. 2201/2003 – și cea a celorlalte state părți la Convenția de la Haga din 1996, care aveau temerea că astfel de acorduri separate pot servi drept argument statelor care le vor fi încheiat pentru a se elibera de obligațiile lor față de celelalte state părți la această convenție, ceea ce ar fi avut ca efect diminuarea importanței acesteia.
- 42 După cum au arătat în mod întemeiat guvernul francez și Comisia în observațiile lor scrise, dacă instanța unui stat membru ar trebui să își păstreze competența, în temeiul regulii privind perpetuarea forului prevăzute la articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2201/2003, în pofida transferului legal, în cursul procesului, al reședinței obișnuite a copilului pe teritoriul unui stat terț, parte la Convenția de la Haga din 1996, o asemenea prorogare de competență ar fi contrară atât articolului 5 alineatul (2) din această convenție, cât și articolului 52 alineatul (3) din aceasta. A admite o atare interpretare a articolului 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2201/2003, care ar ignora astfel domeniul de aplicare al articolului 61 litera (a) din acest regulament, ar determina statele membre să acționeze împotriva obligațiilor lor internaționale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 martie 2021, MCP, C-603/20 PPU, EU:C:2021:231, punctul 56).

- 43 În sfârșit, trebuie precizat că înlăturarea aplicării articolului 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2201/2003 în favoarea celei a prevederilor Convenției de la Haga din 1996 nu conduce, în sine, la compromiterea interesului superior al copilului, întrucât, potrivit celui de al patrulea considerent al convenției menționate, instanțele statelor părți la această convenție trebuie să se asigure că acest interes este luat în considerare cu prioritate.
- 44 Având în vedere considerațiile care precedă, articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2201/2003 coroborat cu articolul 61 litera (a) din acest regulament trebuie interpretat în sensul că o instanță dintr-un stat membru, sesizată cu un litigiu în materia răspunderii părintești, nu păstrează competența de a se pronunța cu privire la acest litigiu în temeiul acestui articol 8 alineatul (1) atunci când reședința obișnuită a copilului în cauză a fost transferată în mod legal, în cursul procesului, pe teritoriul unui stat terț care este parte la Convenția de la Haga din 1996.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 45 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

Articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000, coroborat cu articolul 61 litera (a) din acest regulament, trebuie interpretat în sensul că o instanță dintr-un stat membru, sesizată cu un litigiu în materia răspunderii părintești, nu păstrează competența de a se pronunța cu privire la acest litigiu în temeiul acestui articol 8 alineatul (1) atunci când reședința obișnuită a copilului în cauză a fost transferată în mod legal, în cursul procesului, pe teritoriul unui stat terț care este parte la Convenția asupra competenței, legii aplicabile, recunoașterii, executării și cooperării privind răspunderea părintească și măsurile de protecție a copiilor, încheiată la Haga la 19 octombrie 1996.

Semnături